

Streda 9. týždňa

Mk 12,18-27

Boh je Bohom živých

Poukázať na Ježiša, ktorý je cestou k našej spáse

Ježiš povedal saducejom: „**Boh nie je Bohom mŕtvych, ale živých**“ (Mk 12,7).

Prečo také ostré slová na adresu saducejov? Aby sme pochopili, prečo im Pán Ježiš vyčíta, že sú duchovne mŕtvi, musíme poznať historické pozadie Izraela. Do 2. storočia pred Ježišom nebol židovský národ rozdelený na farizejov a saducejov. To sa stalo až vtedy, keď do Palestíny začala prenikať grécka kultúra, ktorá bola poznačená nielen slobodou života, ale aj rôznymi prúdmi myslenia, ktoré vylučovali prítomnosť Boha vo svete. A tak, keď sa židovský národ stretol s pohanskou kultúrou, vodcovia národa sa rozdelili na skupiny, ktoré cítili nebezpečenstvo pohanstva: farizeji, a záchranu hľadali v čo najsilnejšom plnení Mojžišovho zákona, kým saduceji podporovali grécku vzdelanosť a šírili ju. Patrili k nim iba tie najbohatšie rodiny židovského národa. Tvrdili, že Boh nijako nezasahuje do riadenia a udržiavania sveta, neverili v existenciu anjelov a popierali posmrtnú odplatu. Evanjelista Marek vo svojom evanjeliu pripomína, že neveria ani v zmŕtvychvstanie (Porov.: Mk 12,18). Preto im Ježiš hovorí, že Boh je Bohom živých a odvoláva sa na slová Boha Mojžišovi: „**Ja som Boh Abraháma, Boh Izáka a Boh Jakuba**“ (Mk 12,26), ktoré saduceji uznávali.

Tak, ako sa Izrael stretol počas svojho dejinného vývoja s pohanskou kultúrou, aj my sme dennodenne vystavení rôznym názorom, ktoré vtlačajú do nášho života pohanské myslenie. Ako často sa v médiách propaguje viera v prevetľovanie duše a ponúkajú sa lacné odpovede na otázky zmyslu života. Ľudia sú ochotní zaplatiť ťažké peniaze, aby poznali svoju budúcnosť, prekonávajú vzdialenosti, aby navštívili rôznych veštcov, mágov a liečiteľov, ktorí pod rúškom krásnej budúcnosti sú schopní ich oškľbať do posledného haliera. Čítajú sa horoskopy, lebo je to moderné poznať, čo nám hovoria hviezdy. A ak sme už vyčerpali všetky možnosti a nenašli sme odpoveď končíme život samovraždou alebo v tom lepšom prípade na lôžku oddelenia psychiatrie. Navonok sa zdá byť moderný život bez Boha Ale je to iba škrupina pekného, maľovaného vajička, ktoré namiesto života ukrýva v sebe zhnitý obsah. Človek od prirodzenosti túži po Bohu. A pretože je zranený hriechom, potrebuje ho ešte viac, lebo jedine On ho môže uzdraviť. To cítia aj saduceji, o ktorých sme dnes počuli, a preto prichádzajú za Ježišom so svojimi otázkami.

Ukazujú nám, kde máme prichádzať aj my, keď cítime ťažkosti alebo pochybnosti.

Jean Guitton, katolícky filozof 20. storočia hovorí, že skoro všetci ľudia pripúšťajú existenciu Absolútna, teda veria v Boha. Ateista, ktorý prestal veriť v Boha, si myslí, že už neverí ani v Absolútno, ale v skutočnosti verí v jednu z foriem Absolútna, ktoré nie je osobné. A tento filozof ďalej pokračuje: „Aj ja som ateista, pokiaľ ide o Nietzscheho Boha, Marxovho Boha, Freudovho Boha. Ateista plesajúci od radosti. Ateista, ktorý je bezbožný. Keby človek povedal kresťanom, že sú ateisti, už by sa tak veľmi nebáli povedať, že veria v Boha.“¹

„Náš Boh je Bohom živých a nie mŕtvych“ (Mk 12,27). Ježiš nám dáva nádej. Nenecháva nás v blude ani neklame, ako to mnohokrát robia rôzne časopisy, či televízne programy. Dáva nám istotu, pretože nám dáva seba.

O malú chvíľu sa chlieb a víno premenia na Telo a krv Božieho Syna. Toho istého, ktorý nám hovorí, že náš Boh je živý. Prosím Ťa Pane, o dar živej viery, aby som Ti ostal verný vo svojom živote, vo svojich slovách, vo svojich skutkoch. Aby som raz pri vzkriesení, v ktoré verím a ktoré vyznávam, mohol počuť od teba, ako mi vravíš: **„Dobry a verny sluha, bol si verny nad malom, ustanovim ťa nad mnohym: vojdí do radosti svojho Pána“** (Mt 25,23).

Amen.

¹ GUITTON, J.: *Môj filozofický testament*. Trnava : Dobrá kniha, 1999, s. 33 – 34.
